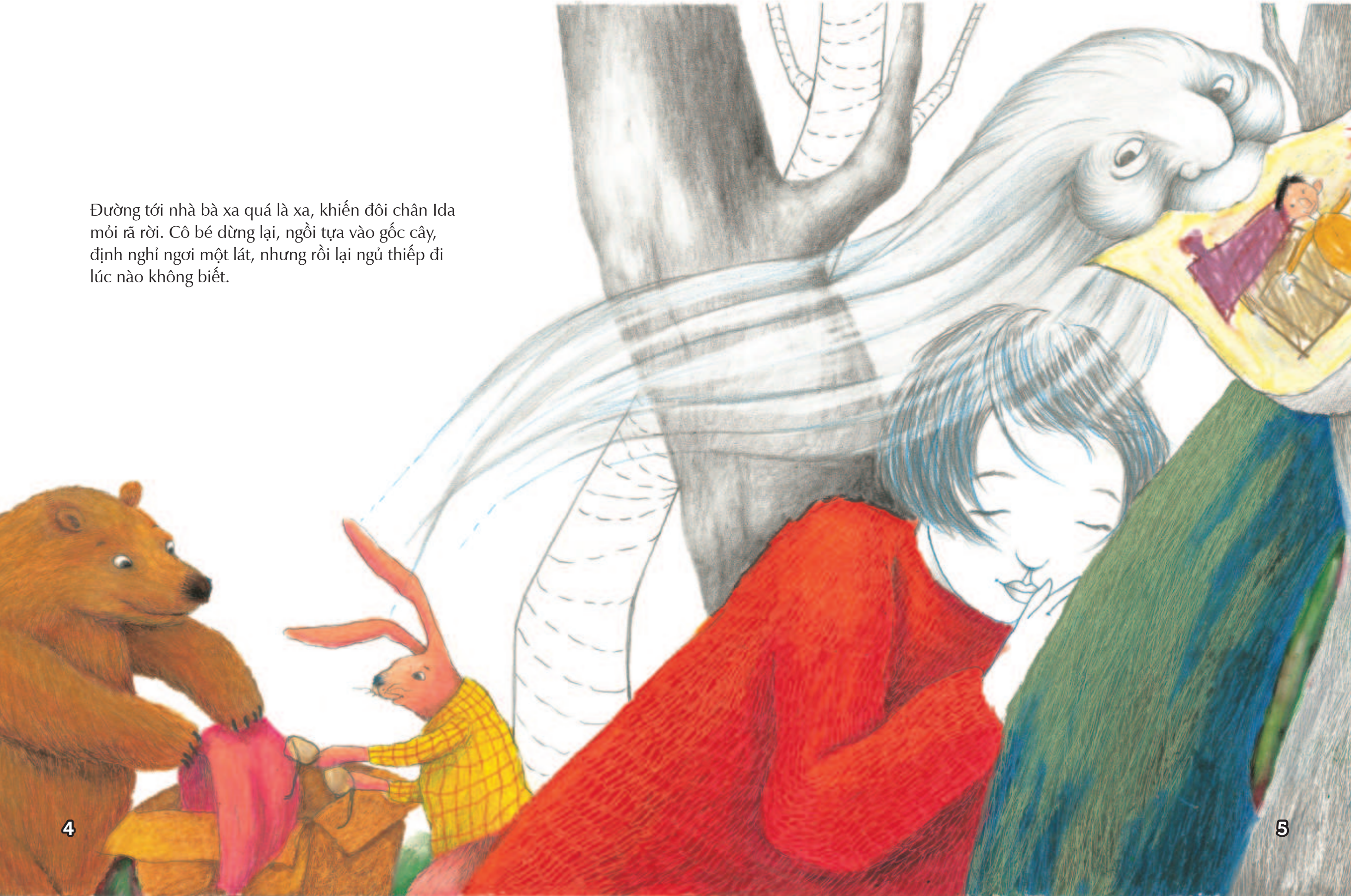

Buổi sáng đẹp trời, Ida men theo con đường nhỏ trong rừng đến nhà bà ngoại. Cô bé mang theo chiếc hộp đựng ba món quà tặng bà: một chiếc khăn choàng ấm áp, một cặp kính lão sáng choang và một bức tranh gia đình do chính tay cô bé vẽ.

Nghĩ đến lúc được sà vào lòng bà, Ida hạnh phúc lắm. Cô bé luôn miệng lẩm nhẩm: “Chắc bà ngoại sẽ vui lắm đây!”.

Đường tới nhà bà xa quá là xa, khiến đôi chân Ida
mỏi rã rời. Cô bé dừng lại, ngồi tựa vào gốc cây,
định nghỉ ngơi một lát, nhưng rồi lại ngủ thiếp đi
lúc nào không biết.

Ôm chiếc hộp rỗng không trên tay, Ida buồn lắm, những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống má. Dù có phải lật tung từng chiếc lá trong khu rừng này lên, cũng phải tìm bằng được ba món quà dành tặng bà.

Lúc tỉnh dậy, Ida giật mình hoảng hốt. Chiếc hộp trống rỗng. Là ai đã lấy trộm quà tặng bà?

Ida bất chợt nhìn thấy một cây cổ thụ to ơi là to. Hình như có gì đó đang vắt vẻo trên cành cây. A, là khăn choàng tặng bà ngoại kia!

Ida vội chạy lại gần, dõng dạc nói: “Đây là khăn của tôi đem tặng bà ngoại! Xin anh Cây hãy trả nó lại cho tôi!”.

Cây Cổ Thụ cười vang: “Ồ, không được, ta rất thích chiếc khăn này. Đây là khăn anh Gấu tặng ta, vì ta đã che mưa, che nắng cho anh ấy!”.

“Nhưng anh không thể giữ một chiếc khăn bị lấy cắp! Như thế là không tốt, là sai trái đấy, anh không biết sao?”.
Ngừng một lát, Ida nói tiếp: “Mà anh ở đây quanh năm suốt tháng rồi, sợ gì mưa rơi, gió thổi! Còn bà ngoại tôi, bà đã già... mà mùa đông thì sắp tới. Nếu không có khăn ấm, bà sẽ cảm lạnh mất!”, giọng Ida nghèn nghẹn như sắp khóc đến nơi.

“Được rồi, được rồi! Ta trả lại khăn là được chứ gì!”,
Cây Cổ Thuỵ mỉm lòng, vội vã nói.

Ida cảm ơn cây rồi bước tiếp.

Đi được một đoạn, Ida gặp Thỏ Tai Dài. Thỏ đang hoa mắt chóng mặt, bước đi liêu xiêu vì đeo cặp kính lão của bà ngoại.

Ida vội vã nói với Thỏ: “Đây là kính của tôi đem tặng bà ngoại! Xin anh Thỏ hãy trả nó lại cho tôi!”.

Thỏ trả lời: “Nhưng bây giờ kính này là của tôi. Em giữ không cẩn thận, đánh mất kính thì phải chịu thôi! Tôi rất thích cái kính này mà.”

Ida tức lắm, giận lắm nhưng vẫn bình tĩnh bảo Thỏ: “Thôi được, giờ hãy hỏi các bạn xem trông anh thế nào khi đeo kính này nhé!”.

Ida liền quay ra hỏi Quạ và Cáo. Trông Thỏ Tai Dài đeo kính, cả hai ôm bụng cười ngặt nghẽo: “Ha ha ha! Thỏ ơi, Thỏ ơi, trông anh buồn cười quá đi mất!”.

Thỏ Tai Dài bực bội tháo kính trả cho Ida.

Tìm được khăn choàng và kính đây rồi, Ida còn phải đi tìm bức tranh nữa.

Đột nhiên, một cơn gió mạnh thổi qua cô bé. Ôi ôi, bức tranh đang ở trong miệng Ông Gió kia. Ida nói lớn: “Ông Gió ơi, xin hãy trả lại bức tranh cho cháu. Đó là quà cháu tặng bà ngoại ạ!”.

Ông Gió lắc lắc đầu: “Không được! Ta muốn giữ bức tranh này vì nó gợi ta nhớ tới gia đình thân yêu của ta ở tận phương bắc xa xôi!”.